

[Johnny Killerup]

strækning blevet opfyldt. Men som andre også var inde på, er der ingen grund til at skjule, at der er en række problemer, og Venstre føler måske ikke, at ministeren i sin konklusion på redegørelsen har kigget helt nok på bagsiden af medaljen, for der er jo problemer. Bare den tilsyneladende katastrofalt lave deltagelse i og interesse for de netop afholdte skolebestyrelsesvalg er vel et særdeles alvorligt tegn på, at enten har forældrene ikke fået øjnene op for de spændende opgaver i skolebestyrelserne, eller også er den succes, som styrelsesbestemmelserne ifølge redegørelsen har haft, mere formel end reel.

Med de problemer og mangler, som redegørelsen også selv påpeger, er Venstre af den overbevisning, at vel er der behov for en bedre markedsføring af skolebestyrelsernes spændende opgaver og muligheder via information, vejledning og uddannelse. Men grundlæggende er der altså en række problemer, som man hurtigst muligt bør få analyseret og få ændret, så man undgår, at problemer, mangler og eventuelle uklarheder blot videreføres i denne valgperiode for skolebestyrelserne og dermed skaber grundlaget for en ny fiasko om fire år. For der bliver jo i redegørelsen peget på nogle problemer.

Der er primært decentraliseret opgaver til skolerne på det økonomiske område og ikke i så væsentlig grad på det, som for forældrene og skolerne er det interessante område, det pædagogiske og indholdsmæssige. De tidligere skolekommissioners opgaver er ikke decentraliseret til skolerne, men snarere i stor udstrækning centraliseret til det kommunale niveau, og der er konstateret betydelige dialog- og kommunikationsproblemer mellem skolebestyrelserne og det kommunale niveau.

Så er der endvidere store afgrænsningsproblemer med hensyn til beslutningskompetencen. Mange opgaver ligger i det, som redegørelsen kalder den grå zone, hvor det ikke er helt klart, hvem der kan og skal træffe de konkrete beslutninger. Endelig er der også en vis utilfredshed og skuffelse at spore hos mange forældre og elever over arbejdet i skolebestyrelserne. Over halvdelen har jo ikke ønsket at genopstille.

Med så klare advarselssignaler, med en så klar sammenhæng mellem disse problemer, føler Venstre ikke, at man blot kan bruge de næ-

ste fire år på at se på, om problemerne nu forsvinder af sig selv. For de problemer, som redegørelsen nævner, hænger jo sammen. Får skolerne ikke et klart ansvar på de for skolen og forældrene afgørende områder, bliver der ikke fastlagt en klar beslutningskompetencefordeling, og bliver der ikke opbygget bedre dialog- og kommunikationsveje mellem skolerne og de kommunale organer, vil der fortsat være misforståelser og uklarheder med hensyn til arbejds- og rollefordelingen; der vil fortsat være manglende kommunikation, utilfredsstillende arbejdsbetingelser for forældrene og dermed skuffede forældre i skolebestyrelserne.

Det bør man ikke blot passivt konstatere i fire år mere. Der er behov for en række præciseringer, justeringer og/eller ændringer af de nuværende vilkår for skolerne og i særdeleshed for skolebestyrelserne. Meget kan muligvis klares uden ændringer i selve styrelsesbestemmelserne, for som det også fremgår af redegørelsen, udnytter kommunerne på nuværende tidspunkt ikke fuldt ud lovens rammer for at decentralisere kompetence til skolerne og skolebestyrelserne. Skolebestyrelserne er i nogle tilfælde måske heller ikke selv i tilstrækkelig grad opmærksom på de frihedsgrader, de faktisk har.

Vejledning, information og uddannelse og en større erfaring med de faktiske forhold omkring styrelsesbestemmelser og den nye folkeskolelov vil formentlig kunne afhjælpe meget af denne problemstilling. Men sikringen af bedre vilkår for skolebestyrelsernes arbejde og beslutningskompetence også med hensyn til de pædagogiske og indholdsmæssige forhold på skolerne kræver altså en nærmere analyse.

For Venstre er det nemlig af afgørende betydning, at skolerne får en endnu højere grad af reel selvforvaltning både på de praktiske, økonomiske og pædagogiske områder, og at skolebestyrelserne bliver skolernes naturlige samlingspunkt for debatter og beslutninger. Skolebestyrelserne skal være bestyrelser, ikke blot nævn som de gamle skolenævne. Det medfører også, at beslutningskompetencen i større grad end i dag bør decentraliseres til skolerne og ikke beholdes hos forvaltningschefen eller i kommunernes skoleudvalg. Meningen med styrelsesbestemmelserne var jo at skabe selvstyre for skolerne, at få skabt brugerstyre, ikke politikerstyre eller forvaltningsstyre. Det med-